

Τα Μυστήρια της Δημιουργίας

Α.Π.Παν.

ΑΝΟΙΚΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

31/01/2016 / Πολυχώρος ΔΙΕΛΕΥΣΙΣ

Η ΠΤΩΣΗ

Για όποιον επιθυμεί να εισέλθει στα «μυστικά της Δημιουργίας» είναι αναγκαίο να κατανοήσει την «πτώση» δηλαδή την μεταβολή που προκλήθηκε στο Θείο σχέδιο για την Δημιουργία, από την θέληση ενός Θείου ΟΝΤΟΣ.

Το θέμα της «πτώσης» αναφέρεται σε όλες τις δοξασίες, παραδόσεις και θρησκείες. Επειδή δε η κατανόησή της απαιτεί μεγάλη «αφαιρετική» διάνοια, συνήθως, αναφέρεται ως μύθος και, σπανιότερα, περιγράφεται ως βασικό κεφάλαιο της Θεοσοφίας.

- Στην αρχή λοιπόν ο Θεός «έζει εν εαυτώ»
- Για λόγους, που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε, αποφάσισε να εκφρασθεί
- Έτσι λοιπόν εξεδιπλώθη, εμφανίζοντας τις ιδιότητές του με την μορφή ΟΝΤΩΝ (Αρχάγγελοι, Άγγελοι κλπ), που έφεραν τις ιδιότητες του Θεού και, βεβαίως, την απόλυτη ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.
- Για λόγους, λοιπόν, που αδυνατούμε να κατανοήσουμε, ένα από τα ΟΝΤΑ που προήλθαν από την εκδίπλωση του Θεού, που ονομαζόταν ΕΩΣΦΟΡΟΣ (ο φέρων το Φως) ενώ συμμετείχε στην ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ, εξέφρασε την επιθυμία του με την αναφώνηση «ΣΤΗΤΩ» (να σταματήσουν όλα).

Έτσι λοιπόν η εκδίπλωση της ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ σταμάτησε.

Ο Θεός σεβάσθηκε την Ελευθερία του ΕΩΣΦΟΡΟΥ και αναθεώρησε το Σχέδιο της Δημιουργίας, ώστε να περιλαμβάνει 3 επίπεδα, στα οποία η έννοια της ΣΤΑΣΕΩΣ διαφοροποιείται

Έτσι έχουμε :

1. Το Πνευματικό Επίπεδο (πεδίο ΙΔΕΩΝ και Θεϊκών Αποφάσεων, εδώ δεν υπάρχει ΣΤΑΣΗ).

2. Το Αιθερικό Επίπεδο (πεδίο Μεταφοράς των Ιδεών και των Όντων / Δράσεων, είναι ο κόσμος των ΕΙΚΟΝΩΝ, ΣΤΑΣΗ δεν υπάρχει).

3. Το Υλικό Επίπεδο (είναι ο Κόσμος των μορφών, Υλική Δημιουργία, Φύση, πεδίο εφαρμογής της πάλης μεταξύ Τάξεως και Χάους και της αντίστοιχης Ισορροπίας, υπάρχει ΣΤΑΣΗ).

ΘΕΩΡΗΜΑ

Λέγει ένα Πνευματικό / Μυητικό θεώρημα :

«Κάθε ανθρώπινο ον έχει ως φυσικόν παιδαγωγόν την Δημιουργίαν η οποία τον περιβάλλει.

Αρκεί να δώσει κάποιαν ιδιαίτεραν προσοχήν εις αυτόν τον βουβόν παιδαγωγόν, ώστε να καταστεί ούτος ο ενγλωττότερος Διδάσκαλος, το οποίον ένας άνθρωπος δύναται να έχει στην διάθεσή του».

Η πρόταση αναφέρεται όχι μόνο στην φύση αλλά στην Δημιουργία.
Η Δημιουργία όμως περιλαμβάνει τον Πνευματικό, τον Αιθερικό και τον Υλικό Κόσμο. Ο τελευταίος είναι ο άμεσα αντιληπτός και γι' αυτό τον λόγο από εκεί θα αρχίσει το Ανθρώπινο Ον την Αναζήτηση της Δημιουργίας.

Είναι γνωστή η ρήση του Ερμή του Τρισμεγίστου (του πρώτου Μεγάλου Μύστη, που γνώρισε η ανθρωπότητα), ο οποίος, 6000 χρόνια πριν, έλεγε στην Αίγυπτο :
«Ό,τι είναι επάνω είναι όπως ό,τι είναι κάτω και ό,τι είναι κάτω είναι όπως ό,τι είναι επάνω. Ο Μυστικός Λόγος των αιτίων και αποτελεσμάτων εκείνου που είναι επάνω, είναι όπως ο Μυστικός Λόγος των αιτίων και αποτελεσμάτων εκείνου που είναι κάτω. Το αισθητό ορατό είναι παρόμοιο προς το μη αισθητό αόρατο. Αυτό είναι το κλειδί του Μυστικού Λόγου των αιτίων και αποτελεσμάτων, η δε προσπάθεια του Μαθητού έγκειται στο να ανεύρει δια της κλειδός αυτής το άγνωστο.

Με τα ανωτέρω μπορούμε να συμπεράνουμε ότι αν και η ανθρώπινη διάνοια δεν έχει την δυνατότητα να έλθει σε άμεση επαφή με τον αιθερικό αλλά και τον πνευματικό Κόσμο, εν τούτοις μπορεί δια του «παραλληλισμού» να βγάλει συμπεράσματα για αρκετά θέματα, που λειτουργούν σ' αυτούς τους 2 άλλους κόσμους (επίπεδα).

Και όταν λέμε «παραλληλισμό» εννοούμε τις σκέψεις που παράγονται από την παρατήρηση των φαινομένων του υλικού Κόσμου (ας πούμε της Φύσεως που μας περιβάλλει) και η, με αναλογία (παραλλήλως), μεταφορά των συμπερασμάτων σε ολόκληρη την Δημιουργία.

Ένα πολύ γνωστό παράδειγμα ανάλογης μεταφοράς συμπερασμάτων, αναφέρεται μέσω του Σωκρατικού παραδείγματος του «σπηλαίου».

Η Μύηση ή αλλιώς το «Κυνήγι της Αλήθειας» χρησιμοποιεί πάρα πολύ την μέθοδο αυτή της «παραλλήλης» μεταφοράς συμπερασμάτων, κυρίως στην συμβολική. Έτσι χρησιμοποιούμε σύμβολα (π.χ. σταυρός, κρίνος κλπ) για να συλλάβουμε έννοιες αφηρημένες, μη ευκόλως κατανοήσιμες, για να προχωρήσουμε στους συλλογισμούς μας.

ΟΙ 4 ΝΟΜΟΙ ΠΟΥ ΔΙΕΠΟΥΝ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Σύμφωνα με τα παραπάνω, οι Νόμοι που διέπουν το Σύμπαν είναι 4. Στο υλικό επίπεδο ονομάζονται Νόμοι Κατασκευαστές του Υλικού επιπέδου.

1. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΑΣ

Για να φθάσουμε στο υλικό επίπεδο (Φύση) και να δούμε του Νόμους, που το συνθέτουν και το διέπουν, θα πρέπει να ξεκινήσουμε από ψηλά, από την πηγή της Δημιουργίας, από το ΟΝ, δηλαδή τον εκδηλωμένο Θεό, που προήλθε – όπως είπαμε – από τον Ανεκδήλωτο Θεό.

Ένα παράδειγμα από την ανθρώπινη ζωή είναι το εξής : Είσαστε π.χ. στο σπίτι σας και κάνετε κάποιο έργο δικό σας. Για μια στιγμή αποφασίζετε να βγείτε και να πάτε σε μια εργασία. Είστε ο ίδιος, αλλά σε άλλη κατάσταση. Πριν, είσαστε μεν στο σπίτι σας και κάνατε ό,τι θέλατε, τώρα όμως βγήκατε σε κάποιο περιβάλλον και κάνετε ένα ειδικό έργο. Είστε ο ίδιος αλλά κάτω από άλλες συνθήκες. Η δεύτερή σας κατάσταση είναι εκπόρευση της πρώτης. Εάν θέλαμε να αφαιρέσουμε την έννοια του προσώπου και να μπούμε στην έννοια των Ιδεών, θα λέγαμε ότι η δεύτερη κατάσταση προήλθε από την πρώτη.

Μιλώντας περί Νόμου, περιγράψαμε την προδημιουργική διαδικασία για να φθάσουμε στην Δημιουργία. Και καθώς όλη ανεξαιρέτως η Δημιουργία οφείλεται σε αυτήν την πρωταρχική διαδικασία, στον πρωταρχικό Νόμο, άρα όλα όσα υπάρχουν μετά την διαδικασία αυτή, είτε μορφές είναι, είτε φαινόμενα, είτε όντα κλπ, όλα οφείλουν την ύπαρξη τους τον ένα και μόνο υπάρχοντα Νόμο. Αυτός είναι ο Ένας Νόμος, λοιπό, στον οποίο οφείλεται κάθε Δημιουργία.

Τα πάντα ανάγονται σε αυτόν το Νόμο. Και επειδή είναι ο Ένας Νόμος, δηλαδή, ο Νόμος του Όντος, είναι ο Νόμος της Μονάδας. Και επειδή εμείς δεν μπορούμε να συλλάβουμε τον Θεό στην απολυτότητά Του, αλλά Το ορίζουμε κάθε φορά από όπου Τον βλέπουμε, λέμε ότι : ο Θεός και ο Νόμος της Μονάδας είναι ένα πράγμα.

Γι αυτό πάρα πολλοί φιλόσοφοι και Μεμνημένοι ώρισαν τον Θεό ως τον Νόμο της Μονάδας. Είπαν ότι Ένας Νόμος υπάρχει ο «Νόμος Θεός».

2. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΥΑΔΟΣ

Εάν προχωρήσουμε την έρευνά μας, θα δούμε ότι ο Θεός, ο οποίος δημιουργεί σύμφωνα με τον Νόμο της Μονάδας, έχει μία διπλή έκφραση : **Αγάπη και Σοφία**. Άρα, κάθε εκδήλωση του Νόμου της Μονάδας, για να δημιουργήσει, θα πρέπει να καταλήγει σε ένα αποτέλεσμα, το οποίο να είναι ή αποτέλεσμα Αγάπης ή αποτέλεσμα Σοφίας. Και επειδή ο Θεός δεν διχάζεται, θα πρέπει το στοιχείο της **Αγάπης** ή να έπεται του στοιχείου της **Σοφίας** ή να προέχει του στοιχείου της **Σοφίας**.

Δηλαδή, δεν μπορεί να νοηθεί δημιούργημα, παρά μόνον ως αποτέλεσμα της κοινής δράσης και της **Αγάπης και της Σοφίας**. Μπορεί να σφραγίζεται με Αγάπη περισσότερο το ένα δημιούργημα σε σχέση με τη Σοφία ή και το αντίστροφο, αλλά πρέπει να δράσει μαζί ολόκληρη η αδιαίρετη φύση του Θεού, για να υπάρξει κάτι ως δημιούργημα.

Η Αγάπη και η Σοφία είναι μια δυάδα, η οποία συντίθεται από δύο αντίθετα. Όταν δε λέμε αντίθετα, δεν εννοούμε ενάντια, αλλά εννοούμε δύο φύσεις οι οποίες είναι ισότιμες. Το ένα έχει μία θέση ενώ το άλλο έχει μία άλλη θέση και τα δύο αυτά μαζί, αντιτιθέμενα, συνεργάζονται και μας δίνουν, ως αποτέλεσμα, μια Δημιουργία. Άρα,

μελετώντας εδώ τον τρόπο της Δημιουργίας, καταλήγουμε στην διαπίστωση ότι υπάρχει μία Δυάδα Δημιουργική, η Δυάδα της Αγάπης και της Σοφίας. Η Αγάπη και η Σοφία συνεργαζόμενες, ως αντίθετα, καταλήγουν σε ένα δημιουργικό αποτέλεσμα. Αυτό όμως γίνεται άνευ εξαιρέσεως και, όταν δεν υπάρχει καμμία εξαίρεση, τότε υπάρχει Νόμος. Αυτά λοιπόν συνθέτουν και αποκαλύπτουν τον Νόμο της Δημιουργικής Δυάδας.

3. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΑΣ

Προχωρώντας την διερεύνησή μας στο γίνεσθαι της Δημιουργίας, βλέπουμε ότι η **Αγάπη** και η **Σοφία**, δηλαδή η Δημιουργική Δυάδα δρώσα, έχει ένα **αποτέλεσμα**. Δεν μπορεί δε να υπάρξει εξαίρεση σε αυτό. Είναι μια άλλη διαπίστωση, ένας άλλος Νόμος εδώ, ο Νόμος της Τριάδας ο οποίος ορίζει ότι η Αγάπη και η Σοφία, η Δημιουργική Δυάδα, έχουν σαν αποτέλεσμα μια Δημιουργία. Αυτή η διαπίστωση συνθέτει τον Νόμο της Τριάδας.

Ο Νόμος της Δυάδας είναι συνδεδεμένος με τον Θεό, είναι Θεία έκφραση. Ο Νόμος της Τριάδας είναι συνδεδεμένος με την Δημιουργία.

Ο Νόμος της Τριάδας δεν νοείται χωρίς Δημιουργία. Επομένως σε κάθε Δημιουργία, και στην Δημιουργία την δική μας, οπωσδήποτε θα ψηλαφήσουμε και θα διαπιστώσουμε την Νόμο της Τριάδας. Διότι δεν μπορεί να υπάρξει Δημιουργία χωρίς την δράση, χωρίς την εμφάνιση, χωρίς την παρουσία του Νόμου της Τριάδας. Γι αυτό γενικά στην Μύηση, ο Νόμος της Τριάδας αποκαλέστηκε «Νόμος συστατικός της Δημιουργίας».

4. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΡΑΔΑΣ

Ο τέταρτος και τελευταίος στην σειρά αυτήν των Νόμων είναι ο Νόμος της Τετράδας. Ο Νόμος της Τετράδας είναι ένας Νόμος, ο οποίος σημειώνει την παρουσία του στον κόσμο της πτώσης και ιδιαίτερα στον κόσμο τον υλικό, όπου συντελείται και η εμφάνιση των μορφών. Η Δημιουργική Δυάδα της Αγάπης και της Σοφίας, το Θεϊόν, εισδύει στον κόσμο της πτώσης (υλικό επίπεδο) για να επιφέρει ένα δημιουργικό αποτέλεσμα. Εδώ όμως υπάρχει και το εκπεσόν όν, η άρνηση πάσης Δημιουργίας.

Καθώς εισδύει ο Νόμος της Δυάδας, στον υλικό κόσμο, για να δημιουργήσει, συναντά την άρνηση του εκπεσόντος όντος. Και έχουμε άρνηση στον παράγοντα της Αγάπης (που είναι κίνηση περικαλυπτική) και άρνηση στον παράγοντα της Σοφίας (που είναι κίνηση διεισδυτική). Δημιουργείται έτσι μία τετράδα, η Αγάπη και η Σοφία, από την μία πλευρά και η αντιαγάπη και η αντισοφία από την άλλη πλευρά. Η τετράδα αυτή δεν έχει μέσα της την έννοια μόνο των αντιθέτων, αλλά έχει και την έννοια των εναντίων. Η Αγάπη και η Σοφία μεταξύ τους είναι αντίθετα και ως αντίθετα συνεργάζονται και δημιουργούν. Η παρουσία όμως της άρνησης της Αγάπης και της Σοφίας, ως αντιαγάπη (μίσος) και αντισοφία (πλάνη), εμφανίζει και τα αντίστοιχα ενάντια, καθώς η άρνηση εναντιώνεται προς την πρόταση του Θεού (θέση). Τα δύο αντίθετα του Θεού και τα δύο ενάντια του εωσφόρου, από κοινού λαμβανόμενα, (για εμάς τους ανθρώπους) συνθέτουν ένα είδος Νόμου ή, αν θέλετε, ένα Νόμο κάτω από ορισμένες συνθήκες. Είναι αυτός ο Νόμος της Τετράδας.

Η Δημιουργική θέση από την μία μεριά και η αρνητική εναντίωση από την άλλη είναι εκείνο το οποίο αποκαλέστηκε στην Μύηση «η εναντιούμενη δυάδα στον κόσμο της ύλης». Ανέκαθεν στους χώρους της Μύησης, ήταν γνωστό ότι όλος ο υλικός

κόσμος, δημιούργημα της θέσης κάτω από την εναντίωση της άρνησης, είναι ύλη που έχει μορφοποιηθεί. Μελετώντας την ύλη, οι Μεμυημένοι, βρήκαν ότι υπάρχουν τέσσερα στοιχεία, τα οποία συνθέτουν την ύλη. Το υγρό – το στερεό – το αέριο – το πυρ. Αυτά τα τέσσερα στοιχεία, ανά δύο συνεργάζονται, εναντιώνονται δε προς αυτά τα άλλα δύο. Δηλαδή, μεταξύ τους σε συνδυασμούς εναντιώνονται και μεταξύ τους σε συνδυασμούς συνεργάζονται. Το υγρό με το πυρ π.χ. δεν συνεργάζονται, εναντιώνονται. Το υγρό με το στερεό όμως συνεργάζονται και δημιουργούν μια νέα μορφή. Εάν μελετήσετε τα τέσσερα στοιχεία της ύλης, θα βρείτε αναλογικά τον Νόμο της Τετράδας καθώς θα δείτε τα στοιχεία ανά δύο να συνεργάζονται και ανά δύο να καταστρέφονται.

Εδώ δημιουργείται όμως μια νέα κατάσταση με τον Νόμο της Τετράδας, ο Νόμος των Αντιθέσεων και των Εναντιοτήτων. Η Δημιουργική δυάδα, όταν εισδύει στον κόσμο της ύλης για να δημιουργήσει, βρίσκει την εναντίωση της εωσφορικής άρνησης. Αποτέλεσμα αυτής της δράσης και εναντίωσης είναι να εμφανισθεί μία κατάσταση που δεν υπήρχε πριν. Αυτή η κατάσταση είναι η ισορροπία, η οποία είναι Θείο δημιούργημα, διότι το Θεϊόν «εκμεταλλεύεται» την εναντίωση του εωσφόρου και εμφανίζει μία νέα κατάσταση, η οποία επιτρέπει να «σταθεί» η ύλη με τις μορφές της. Είναι αδιανόητη η ύλη και οι υλικές μορφές χωρίς ισορροπία.

Ο Θεός είναι η θέση, ο εωσφόρος είναι η άρνηση. Η θέση υπάρχει χωρίς την άρνηση. Η άρνηση δεν νοείται να υπάρχει χωρίς την θέση. Άρα ενώ υπάρχει, φαινομενικά, μία ισότητα θέσης και άρνησης, εν τούτοις όμως υπάρχει ανισότητα λόγω φύσης. Αυτή η ανισότητα έχει σαν αποτέλεσμα να μην συνδεθεί η ισορροπία με την στασιμότητα. Ενώ η άρνηση στην θέση φέρνει θα έλεγε κανείς, ένα σταμάτημα, εν τούτοις δεν υπάρχει στασιμότητα, λόγω της υπεροχής της θέσης έναντι της άρνησης. Έχουμε ισορροπία και ταυτόχρονα έλλειψη στασιμότητας και επομένως Δημιουργία.

Πρέπει να είμαστε τοποθετημένοι στην εξής θέση: Στην Μύηση ας μη περιμένει κανείς να του δοθεί η τελευταία έκδοση μιάς Αλήθειας. Στην Μύηση (η οποία διαφέρει πολύ από την γνώση) θα παρουσιάζεται από τον Μυητή πάντοτε μία πλευρά της Αλήθειας. Και αυτή η πλευρά θα παρουσιάζεται τόσο, όσο θα είναι σε θέση ο μαθητής να την συλλάβει και λίγο περισσότερο, για να μπορέσει να έχει ένα περιθώριο ανόδου. Επομένως ποτέ δεν θα έχουμε την «τελευταία έκδοση» ενός θέματος, αλλά πρέπει να είμαστε ανοιχτοί για να δεχθούμε το συμπλήρωμά της. Αυτή άλλωστε είναι και η αληθής έννοια των λόγων του Μεγάλου Διδασκάλου «δεν ήρθα για να καταργήσω τον Νόμον, αλλά για να τον συμπληρώσω»

ΛΑΖΑΡΟΣ Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τηλ. 6944 344 450